

[Kjeld Olesen.]

nu har arbejdsdelingen imellem ordførerne for partierne i folketinget og regeringen, at også forsvarsministeren kommer op og siger nogle bemærkninger.

Vi havde forleden en debat, hvor forsvarsministeren ikke kunne være til stede, og det skal jeg ikke klandre forsvarsministeren for, han var til et nødvendigt møde i Bruxelles. Jeg ville ved den lejlighed have stillet nogle spørgsmål, som jeg mener tinget har krav på at få besvaret, inden vi rejser hjem.

Jeg har haft lejlighed til ved et enkelt møde oppe i Nordjylland at høre, hvad forsvarsministeren mener om de nuværende problemer. Jeg har læst forskellige kronikker og artikler, skrevet af forsvarsministeren efter tiltrædelsen, og dér har jeg lagt mærke til, at forsvarsministeren som noget gennemgående siger, at det vigtigste er, at tingene skal være troværdige. Det er ikke noget, der bliver sagt én gang; det er noget, der er gentaget den ene gang efter den anden. Naturligvis vil jeg ikke undervurdere begrebet selvsuggestion. Jeg er godt klar over, at man ved at gentage tingene tilstrækkelig mange gange kan komme til at overbevise sig selv, jage en tvivl bort. Når man ser regeringspartierne's holdning, er der noget, der tyder på, at en sådan suggestion også kan have en vis virkning på andre. Det værste er, når realiteterne ligesom griber forstyrrende ind i det hele, men det må være nødvendigt at bringe realiteterne frem, som de er.

Det er bl. a. derfor, jeg har taget ordet i denne debat, hvor jeg, for at sige det meget forenklet, vil spørge forsvarsministeren, hvor længe man har til hensigt bare at fortsætte med de illusioner, man er i gang med. Jeg vil spørge, hvordan forsvarsministeren, om jeg så må sige, kan spise offentligheden af med, hvad jeg bliver nødt til at betegne som fraser, når kendsgerningen er, at den nuværende ordning er ved at slå ganske alvorlige revner.

Forsvarsministeren ved, at de mål, man

har sat sig på papiret, de anskaffelser, der ligger ude i fremtiden, ikke svarer til den økonomi, der er tale om. Jeg må gå ud fra som givet, at når der skal spares en halv milliard kroner, nu da folketinget bliver sendt hjem, må forsvaret bære sin betragtelige del. Men det er ikke ukendt, at den tekniske udvikling indebærer, at hvad der kan se meget tilforladeligt ud på et stykke papir, når det drejer sig om et eller andet våben, er noget, der bliver stadig dyrere. Må jeg bare pege på de store udgifter, der skal til, når vi skal over til at anskaffe flere missiler.

Derfor var det, vi så tidligt som i 1968 sagde: vi må hen til en fornuftig reduktion af styrkemålene. Jeg genkalder mig endnu en gang den artikel, som det radikale venstres forsvarspolitiske ordfører skrev i februar 1968, hvor hr. Bilgrav-Nielsen sagde akkurat det samme: vi må hen til en reduktion af styrkemålene. Men da blev det radikale venstre hurtigt sat på plads, og man må jo sige, at de har siddet der siden.

Jeg mener, at det, der kan betegnes som en endnu større illusion hos forsvarsministeren, er, at han ligesom ikke vil se i øjnene, at værnepligtsbegrebet er ved at ændre sig ganske fundamentalt. For få år siden havde vi 400 militærnægtere. Vi regner med i år at have over 3.000, og ingen tvivler på, at tallet vil stige. Derfor mener jeg, at det eneste rigtige vil være at sige: nu vel, så lad os lægge op til en principdebat om værnepligten og spørge: er det fortsat rigtigt, at samfundet på den måde, som vi gør det nu, skal pålægge ca. en tredjedel af de unge den ekstra byrde, som værnepligten er?

Vi har i socialdemokratiet spurgt os selv om dette her. Vi er også gennem en debat nået frem til et svar. Vi har sagt: det kan ikke uden videre fortsætte, som det er. Vi er kommet med et forslag. Hvad har regeringen gjort? Regeringen har intet gjort.

Nu vel, man erkender nødtvungent, at det vist ikke er så heldigt. Det er blevet udtalt af forsvarsministeren, at når vi når hen til 1973-74, kan man ikke skaffe tilstrækkeligt med værnepligtige. Hvad er så